

Atombomb över Svensbyfjärden

I natt drömde jag en dröm som mitt huvud ville att jag skulle berätta för er. Vad den betyder vet inte jag och då det inte är någon idé att fråga huvudet så frågar jag er. Så här var den:

Jag stod på knä på ett parkettgolv och blickade ut över Svensbyfjärden vid Piteälvens utlopp. Då uppmärksammade jag en svart prick som hastigt närmade sig. C:a 2000 meter över Hortlax' kyrka delade pricken sig i två och någonting slog ner och utlöstes på Svensbyfjärden.

Det var en atombomb som blommade ut: en kilometers diameter vid roten och två/tre tusen meter hög.

Jag kastade mig ner bakom elementet och väntade på tryckvågen, värmevågen och koloxidvågen. Sekunderna gick. Minuterna gick men inga hus och skogar hördes braka.

När jag efter en stund vågade titta ut såg jag maskarna hade krupit upp på asfalten som efter ett friskt sommarregn och jag hörde alla djur snattra som vanligt. Den stora atomsvampen stod fortfarande kvar, vit och rykande på Svensbyfjärden.

Timmarna gick och folk började röra på sig, affärerna gläntade på sina dörrar och man kunde handla jordgubbar för 9:90 litern.

Dagarna gick, vintern kom och livet återvände till det normala igen. Det vanligaste samtalsämnet var naturligtvis atombomben som stod därute på isen.

Ingen hade ännu vågat sig fram till den eftersom experter varnade för strålning eller för att den kunde utlösas vid eventuell beröring.

Men nu hade ett halvt år gott och ingenting hade hänt.

Många orsbor berättade att de vid ett flertal tillfällen hade sett fåglar sitta i den, ja, några skator hade t.o.m. byggt bo där.

Så, när januari var som kallast, anmälde sig drätselkammarens ordförande: han skulle ställa sig till pitebornas förfogande och nästkommande söndag kl 14 skulle han bege sig ut på isen och med risk för eget liv vidröra bomben.

Söndagen kom med pompa och ståt. Där var TV och radio, enorma folk-massor runt hela Svensbyfjärden samt många tal.

Klockan blev två och ut ur en liten kommunal värmestuga, speciellt dit-forslad för detta tillfälle, klev drätselkammarens ord-föran-de ut på förstubron under människornas ovationer.

Lugn och med blicken någonstans i fjärran.

Han bar på en suverän björnskinnspäls, vargskinnsmössa, vadmals-byxor och gedigna lappskor. I var hand höll han en skimrande läder--handske. Dessa slog han ihop med en snärtig rörelse. Genast sänkte sig tystnaden likt en tung dimma över nejden och en släde dragen av en stilig springare, kördes fram.

Utan ett ord intog han sin plats, drog sakta på sig handskarna , fat-tade tömmarna och så bar det iväg!

Tysentals ögon följde farkosten och snart var han framme: en oan-senlig prick mot den fantastiska skapelsen. Han gick ett par meter längs bombens bas med handskarna bekymrat klappande på ryggen.

Så stannade han, böjde sig fram och slet ut en stor bit ur bom-ben.

I den kollektiva inandningen hördes spridda oh-nej!-rop.

Ord-fö-ran-den förde nämligen det vitaktiga ämnet mot munnen och de som hade kikare kunde tydligt se hur tungspetsen försiktigt sjönk in i det lösryckta stycket.

Ordföranden smackade med läpparna och stod som förlamad en stund. Sedan hörde man honom ropa:

- SOCKERVADD! SOCKERVADD!

De blev fest i sju dagar: 3 olika nöjesfält slog upp sina att-rak-tioner runt sockervaddspelaren. Man sjöng, åt och dansade i f-y--- ra dagar.

Svenska charkuteriföreningen anordnade en riksomfat-tan-de kampanj under namnet "Grilla för fred".

Man skrattade åt alla tandläkare, åt sockervadd och ingen tän-k- te någonsin mer på kriget.